

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Marka Zajkowskiego,

w sprawie **L. T.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 listopada 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt II K 1836/23,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o
karze i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w
Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.**

[J.J.]

Andrzej Tomczyk

Waldemar Płóciennik

Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

L. T. został oskarżony o to, że

„I. W dniu 04 listopada 2023 r. w G.. przy ul. D. w karetce, naruszył nietykalność funkcjonariuszy publicznych M. R. oraz J. T. tj. ratowników medycznych z Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego, podczas i w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych ratownika medycznego w taki sposób, że zaciśniętą pięścią uderzył w prawą rękę na wysokości przedramienia czym spowodował obrzęk oraz zaczerwienienie przedramienia prawego n/s J. T. , oraz w taki sposób, że zaciśniętą pięścią uderzył w twarz w okolicę lewego oka czym spowodował zaczerwienienie i obrzęk lewej strony twarzy n/s M. R. , a także w tym samym miejscu i czasie znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe Ratowników Medycznych M. R. oraz J. T. , tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.,

II. W dniu 04 listopada 2023 r. w G. przy ul. D. w karetce, groził pozbawieniem życia i zdrowia Ratownikowi Medycznemu J. T. wzbudzając u pokrzywdzonego obawę, iż groźba zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.”

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim, wyrokiem z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt II K 1836/23:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że doszło do niego przy ulicy D. oraz w karetce, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 130 stawek dziennych w kwocie 10 zł każda;

II. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych w kwocie 10 zł każda;

III. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych orzekł karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych w kwocie 10 zł każda.

Wyrok ten, niezaskarżony przez żadną ze stron, uprawomocnił się z dniem 5 czerwca 2024 r.

W dniu 9 kwietnia 2025 r. Prokurator Generalny, działając na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., wniósł kasację od powyższego wyroku. Zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść skazanego i zarzucił:

„I. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 33 § 1a pkt 3 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu L. T. za czyn z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., kary grzywny w wysokości 130 stawek dziennych po 10 zł, mimo że w sankcji art. 222 § 1 k.k. stanowiącym stosownie do treści art. 11 § 3 k.k. podstawę wymiaru kary, przewidziane jest zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3, w związku z czym kara grzywny nie mogła zostać wymierzona w wysokości niższej od 150 stawek;

II. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 190 § 1 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu L. T. za popełnienie czynu zakwalifikowanego na podstawie wskazanego przepisu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł, mimo że w sankcji art. 190 § 1 k.k. przewidziane jest zagrożenie wyłącznie karą pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim, wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu czyny, dopuścił się wskazanych w zarzutach kasacji naruszeń przepisów prawa materialnego w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2023r.

Jeżeli chodzi o pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów, wypełniający znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. to, zgodnie z art. 11 § 3 k.k., podstawę wymiaru kary stanowił art. 222 § 1 k.k. jako przewidujący karę surowszą. Za naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych sprawcy tego przestępstwa grozi grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

Przepis art. 33 § 1a pkt 3 k.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2023 r., wprowadził zasadę, że, o ile ustawa nie stanowi inaczej, w przypadku czynu zagrożonego karą pozbawienia wolności przekraczającą 2 lata i alternatywnie karą grzywny, grzywnę wymierza się w wysokości nie niższej od 150 stawek. Przepis ten znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie i powinien być wzięty pod uwagę przez Sąd przy orzekaniu kary grzywny za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów, co nie miało miejsca. W efekcie doszło do naruszenia art. 33 § 1a pkt 3 k.k. poprzez wydanie orzeczenia sprzecznego z jego treścią i wymierzenia L. T. kary grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych po 10 zł, podczas gdy minimalna liczba stawek dziennych za czyn z art. 222 § 1 k.k. wynosi obecnie 150. Uchybienie to miało charakter rażący i wywarło istotny wpływ na treść wyroku.

Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisu prawa materialnego także przy orzekaniu kary za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów. Przestępstwo groźby karalnej z art. 190 § 1 k.k. od momentu wejścia w życie nowelizacji Kodeksu karnego, dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. (Dz. U. poz. 2600 ze zm.), tj. od dnia 1 października 2023 r., zagrożone jest wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 3, a nie, jak wcześniej, grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z tego względu wymierzenie przez Sąd oskarżonemu kary grzywny za ten czyn stanowiło naruszenie art. 190 § 1 k.k. w jego aktualnym brzmieniu.

Mając na uwadze rażący charakter wskazanych w kasacji uchybień, jak również ich istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, należało orzeczenie to uchylić w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, w tym zakresie przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[a.ł.]

Andrzej Tomczyk Waldemar Płóciennik Eugeniusz Wildowicz